

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Dissertatio Philologica Qua Al Tehî Tsadik Harbeh Ve-'al Tirsha' Harbeh Sive Nimium Iustitiae Et Improbitalis Salomonis, Coheleth. VII. 16. 17. ...

**Clauswitz, Benedikt Gottlieb
Keyselitz, Gottlieb**

Lipsiae, 1721

VD18 11528834

§. XIII.

[urn:nbn:de:bsz:31-130295](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-130295)

pescendi & desolandi significatum recipit. At si ex Hith-pael derives, quæ via expeditissima videtur, tum significatu obstupescendi vox exponenda foret.

§. XII.

וְאֵל תְּרַשַׁע חֲרֹבָה, verbum רשע improbum esse & improbe agere notat, i. e. secundum interpretationem R. Levi declinare הֲרַאֲי מִרְבָּר ab eo, quod decet & justum est, in genere notat eum qui a lege divina desleclit, ejusque violatæ reus est. In specie vero etiam in particulari causâ de qua disceptatur, reum denotat, ut Jobi X, v. 7. 15. IX, 29. quo sensu etiam adjectivum רשע occurrit Exod. II, 13. Es, V, 23. Inprimis ea est notio verbi in Hiphil, ut non tantum injuste agere, sed etiam condemnare notet. Prov. XVII, 15. Pf. XCIV, 21. Job. X, 2. Significatus inquietandi si huic verbo tribuendus optime id ex Job. XXXIV, 29. fieret. Quod si nunc ad usum hujus vocis in nostro Coheleth attendere velimus, ipsum verbum extra locum hunc nostrum in eo non occurrit. Adjectivum tamen רשע, & רשע nomen adhibetur tum de injustitia causâ in specie, Coh. III, 16. 17. qui versus inprimis v. 15. Cap. nostri videtur esse parallelus: tum de impietate in genere, Coh. VII, 25. VII, 8. 10.

§. XIII.

וְאֵל תְּחִי סָכָל. Notat vox סכל stultum, qui טֹפֵּי חכמָה opponitur. et si טֹפֵּי שכל quod prudentem notat ipso sono maxime sit cognata solo ס ab eo differens. Quorum harmoniam & disconvenientiam nescio an satis accurate evolverit Coccejus, (f) dum ex scripturæ locutione, quæ mentionem facit טֹב שכל colligit dari etiam שכל טֹב טֹב לֹא quod סכל per ס dici arbitratur. Proprie autem a radice סכל descendit, quæ stultum reddere est. Obvia autem est nostrum סכל in Coh. II, 19. X, 3. 14. Stultus vero est Salomoni omnis, qui de bono & malo hominis perversè

B 3

fe

(f) Coccej. in Lex. sub voce סכל p. 568.

se judicat, ita, ut bona apparentia pro veris habeat, & ex perversa voluntate malum pro bono seligat.

§. XIV.

למה תמור, verbum מות *mori* notat, num vero proprie mortem aeternam, i. e. statum infelicissimum hominis anima & corpore constantis post hanc vitam, synecdochice solutionem animæ a corpore qua motus vitales corporis desinunt, ut Guffetio quidem visum fuit, notet, & num hæc posterior notio propria sit, incertum est. Frequentissima absque dubio est, quæ mortem corporalem significat, seu illa ex causis naturalibus, seu magistratus supplicio contingat.

עַר Tempus notat, idque ex Guffetii mente ita differt a זמן ut זמן tempus ex præelectione definitum notet, עַר vero generalissimum sit, ita tamen ut etiam id, quod speciatim est זמן notet, tempusque significet una cum circumstantiis. Imprimis vero in Salomone עַר tempus opportunum notat, in quo aliquid fieri decet, sive cum suffixo quod ad rem cuius tempus esse dicitur refertur. Coh. III, 11. Proverb. XV, 23. Pf. CXLV, 16. sive absolute positum sit, ut Cohel. VIII, 5. 6. X, 17. Dum ergo dicit Ecclesiastes *mori aliquem עַר בְּלֵא* dicit *mori illum tum*, cum non convenit *mori*, Ast vero quando non convenit *mori*? Si quis moriatur ante terminum vitæ naturalis, si ille ira Dei imminuatur. Est alias ea notio vocis מַי ut dies alicuius venire dicatur, quando tempus mortis a Deo statutum appropinquat. Ast cum extra illud absolute spectatum nemo diem obire possit, *mori עַר בְּלֵא* nihil aliud erit, quam *mori tempore alio*, quam quod termino naturali vitæ statutum est.

§. XV.

Dum vero ita notiones vocum evolvimus, regulas quasdam supponimus, quæ ad sensum hujus loci eruendum

(g) In Comment. Ebr. Leg. in voce מַי.